

Az első ötven év „Emberlétünk nélkülözhetetlen állomásai az ünnepek”

A bonyhádi könyvtár 2002. december 28. és 30. között ötvenórás folyamatos nyitva tartással ünnepelte félévszázados fennállását. December 28-án tíz órakor vette kezdetét az ötvenórás felolvasás és az Internet Fiesta, amely folyamatosan, december 30-án tizenkét óráig tartott. A felolvasók között a legfiatalabb hat-, a legidősebb hatvannégy éves volt. A résztvevők tolmácsoltak egyebek mellett verseket, meséket (cigány és rémmeséket), novellákat, meghökkentő történeteket, részleteket háború előtti olvasókönyvből, a Büntető Törvénykönyvből. A rekordok könyvébe is beleillő felolvasásban az volt a legszebb, hogy hivatalosan bejelentett rekordkísérlet nélkül is sikeresen lezajlott. Igazán örömteli, hogy csak a könyvtárért, egymásért, a sajátos hangulatú eseményben való részvétel kedvéért jöttek el az olvasók.

A hivatalos ünnepség 28-án tizennégy órakor kezdődött. *Potápi Árpád*, Bonyhád város polgármestere köszöntötte a könyvtárat, a megjelenteket. Rövid könyvtártörténeti áttekintése után az intézményünkhöz kötődő személyes élményeit (melyeket először a gyermekkönyvtár rendszer látogatójaként, majd diákként, a későbbiekben pedig pedagógusként szerzett) osztotta meg a szép számú, velünk együtt ünneplő érdeklődővel. A bonyhádi könyvtár neki a tanuláson, a művelődési és szórakozási lehetőségeken túl szép, emberi kapcsolatok létrejöttének színtere is – vallotta.

A köszöntők között ott volt az Illyés Gyula Megyei Könyvtár vezetője, *Elekes Eduárdné* is, aki a szak-

*Bertalan Sándorné,
a bonyhádi könyvtár
„örökös” igazgatója*

mai méltatáson túl elmondta, hogy e kisváros bibliotékájának szépsége, hangulata mindig lenyűgözte. Kiemelte, hogy Bonyhádon mindig történik valami érdekes, különös, s hogy ebben a könyvtárban is az olvasó áll az első helyen. Elekes Eduárdné külön köszöntötte *Bertalan Sándornét*, a bonyhádi könyvtár „örökös” igazgatóját, aki neki is példaképe, szakmai segítője volt. Bertalan Sándorné – harmincnégy éven keresztül vezette a könyvtárat – visszaemlékezésében az ún. hőskort, a kezdeteket elevenítette fel, az örömeket és a bánatokat. „A könyvtárosságot nem hivatásként művelni nem lehet” – mondta.

Nagy László – alig a harmincon túl – vallott gyermekkönyvtári élményeiről, majd *Oroszki István* beszélt, aki a rendszerváltozás után tizenkét éven át volt a város polgármestere. Ő a közelmúlt, az elmúlt több mint egy évtized eseményeit idézte fel. Bibliofil ember lévén mindig szívügyének tekintette a város kultúrájának, könyvtárának ügyét, s lehetőségeihez mérten mindig támogatta is.

Az évfordulón jelent meg a könyvtártörténeti füzet (*A bonyhádi Solymár Imre Járási-városi Könyvtár 1953–2002*), melyet *dr. Kolta László* írt. „Nem a szakmának, hanem a bonyhádiaknak, ismeretterjesztő szándékkal írtam a helyi könyvtár történetéről szóló dolgozatomat” – mondta bevezetőjében a szerző. Az ünnepségen ismertette a füzet felépítését: az általános könyvtártörténeti áttekintés után leírja a település könyvtárait a XIX. századtól (egyesületi, iskolai, egyházi stb.), ezt követi a szocializmus könyvtárhálózatának bemutatása. Külön fejezet szól az 1953 és 1976 közötti időszakról – Bonyhád 1977-ben lett város. A dolgozat második részében – 1977-től 2002-ig – a városi könyvtár területeit, az ott folyó munkát, a fejlesztéseket tárgyalja. A dolgozat befejező része a távlati terveket ismerteti. „Ha végigpillantunk Bonyhád e fontos intézményének félévszázados útján s gondolatban felidézzük, honnan indult és milyen né vált, akkor látjuk, mekkora a különbség... A könyvtár együtt fejlődött az igényekkel és a településsel. Fejlesztették egymást, méltóvá váltak egymáshoz.”

A „régí” bonyhádi könyvtárosok köszöntése zárta az ünnepi műsor első részét.

Az ünnepség második részében *Molnár Pál* újságíró megnyitotta *Fazekas József* kardkovácsnak, a Balassi-kard készítőjének a kiállítását. A jubileumi ünnepségre a koronát a Balassi-karddal kitüntetett három költővel – *Buda Ferenc*cel, *Döbrentei Kornéllal* és *Nagy Gáspárral* – való találkozás, a velük folytatott kötetlen beszélgetés tette fel. „Bonyhád egy napra az irodalom fővárosa lett” – mondta Nagy Gáspár. (*Fent.*)

29-én került sor a már szeptemberben meghirdetett pályázatok (*Az én könyvtáram* címmel rajz- és prózairó pályázatot hirdettünk meg) értékelésére.

A Holló együttes koncertjén megzenésített verseket hallgathattak az érdeklődők. Délután négy órakor került sor *Fehér L. Géza* rendhagyó könyvbemutatójára (*Az ördög utolsó fortélyja*), majd a „bibliofil teadélutánra”, ahol a könyvtárbarátok látták vendégül azokat, akik a jubileum alkalmából örökbefogadtak egyet-egyét a könyvtár dokumentumai közül. (*Alsó kép.*)

A 29-én nulla órától huszonnégy óráig meghirdetett ingyenes beiratkozás és a késők büntetésének elengedése meghozta az eredményét.

Ezen a napon 335-en iratkoztak be, és számos rég nem látott dokumentumunk is visszakerült.

30-án délelőtt került sor a legaktívabb (minden részprogramban szerepet vállaló) résztvevők közötti ajándéksorsolásra, és a rendezvény ünnepélyes zárására.

A háromnapos rendezvény családias, jó hangulatához nagyban hozzájárult, hogy a látogatók egy-egy kis tálca süteménnyel kedveskedtek egymásnak, a könyvtár szendviccsel, teával, kávéval, ásványvízzel várta vendégeit.

Ötven óra a gyermekkönyvtárban

A gyerekek birodalmában, a gyermekrészelegén is színes programokkal köszöntötték a könyvtárat születésnapján. A gyerekek aktívan kivették részüket az ötvenórás, megállás nélküli felolvasásból, majd maratoni Harry Potter-klubfoglalkozáson teheték próbára varázstudományukat – és türelmüket is. Ennek keretén belül ugyanis 29-én reggel nyolc órától kockacukorból megépítették az egykori Perczel-kúriában működő intézményünk makettjét, aztán pihenés gyanánt óriási, rizsből készült kép formájában alkották meg könyvtárunkat, s mikor ezzel elkészültek, mesedélutánon vettek részt.

Mindezt kézműves foglalkozás követte, ahol a kicsik és a nagyok együtt készíthettek vidám szilveszteri lámpásokat. Hogy az este se legyen unalmas, a késői nyitva tartást igencsak élvező gyerekek kirakták a könyvtár poszter méretűre kinagyított, majd összedarabolt fotóját, házilag gyártott puzzle-játék formájában. A mozgalmasságával kissé kimerítő, tartalmas napot filmvetítés zárta.

A rendezvénysorozat utolsó napján a gyerekek befejezhatték lámpásaik elkészítését (mivel azoknak 24 órát száradniuk kellett), beszerezhatték a még hiányzó bónuszait, hogy aztán végigizgulhassák a sorsolást. Minden gyerek nyert valamit, senki nem ment haza üres kézzel.

Az ajándékokon túl azonban egy olyan élménnyel is gazdagodtak e három nap alatt, ami talán sosem adatik meg még egyszer életükben, hiszen melyik könyvtárban lehet éjjel egymásnak vicceket mesélni vagy felolvasni?

Talán ötven év múlva újra kipróbálhatják, de akkor már saját gyermekeikkel.

Antal Mária